

по-богатицкитѣ Турно-Мѣгурелци и на бърза рѣка събралъ около хиляда лева.

По исканието на *Василъ Данаилъ* събралъ на „сладка приказка“ по-събуденитѣ и по-заможничкитѣ българи въ Турно-Мѣгуреле. На събравшитѣ се дяконъ Левски рѣчь държалъ. Расказалъ имъ за позорното изгонване на Раковски изъ прѣдѣлитѣ на Сърбия, за несправедливото арестуване на Любена Каравеловъ, за грубата постѣпка на сръбското правителство спрѣмо изгоненитѣ изъ Сърбия legionери и, въобще, расказалъ имъ за неискреннитѣ намѣрения на сръбското правителство по дѣлото за българското освобождение. Слѣдъ това, убѣдително развилъ прѣдъ нѣколцина си слушатели идеята за *организиране* на тайни комитети — „не съ хайдучкитѣ чети, не и съ сръбски legionи, а съ помощта на тайни комитети ще подигнемъ ние духа на народа“ — свършилъ рѣчта си Левски, цитирайки думитѣ на *Л. Каравелова*.

Слушателитѣ повѣрвали въ „откровението“ на Дякона Левски; приели прѣдложението му; организирали се въ частенъ, мѣстенъ, таенъ комитетъ; избрали за глава на комитета си *Данаила Поповъ*; обѣщали на Левски материална и нравствена поддрѣжка; дали му „врѣно-рѣчителни“ писма до приятели и роднини оттатѣкъ Дунава и му пожелали *добъръ пѣтъ и добра сполука*.

*) *Бѣлѣжка*. Христо Поповъ (големия) държалъ кръчма въ Турно-Мѣгуреле (прѣзъ 1866—67 год.) Щомъ узналъ че се сформирова български legion въ Бѣлградъ, Христо прѣдалъ на *дѣтъ*, на три кръчмарскитѣ си стоки на *Данаила Поповъ* и, заедно съ Василя Попковъ, нераздѣлния си другаръ, отпѣтувалъ за столицата на „сестра“ Сърбия (1867, юний) *Данаилъ* билъ (тогава) отъ сръдна рѣка търговецъ; при това билъ е: и честенъ човѣкъ, и истински патриотъ, и добъръ водителъ на българановцитѣ емигранти, живущи въ градеца Турно-Мѣгуреле и въ околността му.